

ПЕТА СЦЕНА

Друго място на терасата.

Влизат ДУХЪТ и ХАМЛЕТ.

ХАМЛЕТ- Къде ^{ме} ~~не~~ водиш още?—Говори!

Нататък не отивам.

ДУХЪТ- Чуй!

ХАМЛЕТ- Аз слушам.

ДУХЪТ- Часът не е далече, в който пак
на пламъци мъчителни и серни
ще трябва себе си аз да предам.

ХАМЛЕТ- О беден дух!

ДУХЪТ- Недей ме съжалява!

Но чуй внимателно какво ще кажа!

ХАМЛЕТ- О говори — мой дълг е да те слушам!

ДУХЪТ- И щом ме чуеш ти — да отмъстиш!

ХАМЛЕТ- Какво?

ДУХЪТ- Аз съм духът на твоя клет
баща: обречен за известно време
да броди нощем, денем да гори
сред пламъци, докле не се очисти
от мене всяко престъпление,
извършено през ~~зимния~~ ^{твоя} живот.
Но ако ми не беше забранено
за тайните на своята ~~тъмнина~~
да ~~не~~ ^{ти} говоря, бих започнал разказ,
от който и най-лекичката дума